

Solnčna roža.

V zeleno je košarico prestregla
od solnca drobec, ki se k sredi
zataplja v črnoblesko jedro ...
Ozira na nebo se vedro,
k rodniku hoče hči odbegla
in kamor gre, tja nje pogledi
strmé za njim, za večnožarnim ...
A ko za gorami zatone,
tedaj otožna s cvetom klone.
S poljubom vanjo se viharnim
vetrov zaganja ljubkovanje:
široki listi ji trepečejo,
navzgor, navzdol se plašni mečejo —
peruti bi hotele daleč stran
na zadnje, zádne potovanje;
polét bi tja bil naravnan,
kjer vanje vsa bi zatonila,
ki je od njega kras dobila ...
A kot zagovorjena vsa
moč korenin sesa se v črna tla.

In jaz?
Bi li ne hotel tja,
kjer prostor se in čas
razmikata brezbrežno in brezdanje,
kjer so resnica sladke sanje,
kjer vre pozabnosti napoj?
A moj in tvoj
čas je in prostor tu,
kjer brez miru
besni strasti nam valovanje,
kjer sta nam kruti gospodar
bijar in vihar!

E. Gangl.

